

sonlige Tillæg for alle Kommuners Vedkommende til $\frac{1}{14}$ af det Beløb, der i Henhold til Lovens § 5, jfr. § 7, er ydet i Aldersrente til samtlige Aldersrentenydere udenfor Alderdomshjem i vedkommende Kommune i det foregaaende Regnskabsaar. Forslaget blev efter første Behandling i Folketinget henvist til Udvalg. Derefter blev der, ligeledes ad privat Vej, den 21. Februar 1929 i Folketinget forelagt et Forslag til Lov om Ydelse af Brændsel til Aldersrente- og Invalididentyendere i Tiden indtil 1. April 1929 (Rigsdagstidende 1928—29, Tillæg A. Sp. 5117). Efter første Behandling i Folketinget henvistes For-

slaget til det fornævnte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Aldersrenteloven, hvilket Udvalg ikke afgav nogen Beretning eller Betænkning.

Med Hensyn til Udgifterne ved Lovforslaget skal oplyses, at disse, *saafremt Kommunalbestyrelserne fuldtud benytter de foreslaaede Bestemmelser*, antagelig vil udgøre ca. 8,73 Mill. Kr. aarligt, der fordeler sig saaledes:

§ 1, lempeligere Fradragsregler for Aldersrentenydere	ca. 2 750 000 Kr.
§ 2, Forhøjelse og Forandring af Raadighedssummen for personlige Tillæg til Aldersrentenydere	- 1 370 000 —
§ 3, Tillæg til Invalididentyendere	ca. 1 370 000 Kr.
Tillæg til understøttede efter Fattiglovens § 63, Stk. 3	- 200 000 —
	<hr/> - 1 570 000 —
§ 4, Brændsel:	
til Aldersrentenydere	ca. 2 375 000 Kr.
til Invalididentyendere	- 565 000 —
til understøttede efter Fattiglovens § 63, Stk. 3	- 100 000 —
	<hr/> - 3 040 000 —

I alt... ca. 8 730 000 Kr.,

hvoraf Staten i Henhold til Lovforslaget skulde udrede $\frac{7}{12}$ eller ca. 5 093 000 Kr., Kommunerne $\frac{5}{12}$ eller ca. 3 637 000 Kr.

følgende 200 Kr. fradrages i Aldersrenten; af de næste 300 Kr. fradrages 75 pCt. medens yderligere Indtægtsbeløb fradrages fuldt ud. Bliver Aldersrenten derved mindre end $\frac{1}{12}$ af den faste aarlige Rente, bortfalder den.

Til Lovforslagets enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

I Henhold til Aldersrenteloven af 1. Juli 1927 § 7, Stk. 1 og 2, er Retten til at oppebære Aldersrente med fuldt Beløb betinget af, at vedkommendes aarlige Indtægt ikke repræsenterer en Værdi, der 1) for København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner samt de Købstæder, der ved sidste almindelige Folketælling havde over 10 000 Indbyggere, 2) for de øvrige Købstæder og Marstal, 3) for Flækkerne og Landkommunerne overstiger: for Ægtepar henholdsvis 200 Kr., 150 Kr. og 100 Kr., for enlige Personer og Ægtepar, hvoraf kun den ene er fyldt 65 Aar, overalt 100 Kr. Saafremt Indtægten overstiger disse fradragsfrie Beløb, skal 50 pCt. af de nærmest efter det fradragsfrie Beløb

Disse Bestemmelser er ikke blot i sig selv haarde overfor de gamle, men de er ogsaa en stærk Forringelse af Fradragsreglerne i § 6, Stk. 1 og 2, i Aldersrenteloven af 7. August 1922, der medførte, at de af de gamle, som enten havde sparet noget sammen, eller som trods deres fremrykkede Alder skaffede sig nogen Arbejdsindtægt, ikke derfor fik deres Aldersrente saa stærkt beskaaret.

Da man anser disse sidstnævnte Regler for i sig selv retfærdige og den i dem liggende Opfordring til Sparsommelighed og Arbejdsomhed for værdifuld, foreslaas det, at Kommunalbestyrelserne, naar Forholdene i hvert enkelt Tilfælde taler derfor, skal kunne forhøje de fornævnte fradragsfrie Beløb med indtil 100 Kr., hvorved vil opnaas, at f. Eks. en Person, der har haft 400 Kr. i aarlig Indtægt, faar den Aldersrente, der nu ydes en Person, der kun har haft 300 Kr. i aarlig Indtægt —